

Lawrence Durrell'in Eserlerinde Türk İmgesi¹

Images of Turks in the Works of Lawrence Durrell

Ahmet Kayıntı*
Bingöl Üniversitesi

Özet

Bu çalışma Avrupalı olmayan öteki olarak Türklerin Lawrence Durrell'in eserlerindeki imgesini araştırmayı amaçlamaktadır. Durrell eserlerinde kültürel farkın nasıl kaçınılmaz bir şekilde cinsel farkın temsillerine bağlı olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla Durrell'in Avrupalıları sömürgeci güç, cinsel iktidara sahip ve ötekinin mekânlarına kolayca nüfuz ederken Türkler dişileştirilmiş, hadımlaştırılmış, aşağılanmış olarak temsil edilirler. Avrupalı beyaz adam imgesi öteki olan Türk imgesinin olumsuzlanmasına dayanır. Aynı şekilde, İstanbul insanı değerlerin kaybolduğu, bireylerin kurnazlık veya sahtekârlık becerilerine göre yaşamlarını sürdürdükleri çürümüş ve yozlaşmış bir kent olarak temsil edilir.

Anahtar Kelimeler: Lawrence Durrell, Türkler, Afrodit'in Başkaldırısı

Abstract

This study seeks to explore the images of Turks as a non-European other in the works of Lawrence Durrell. In his works, Durrell shows how representations of cultural difference are inextricably linked to representations of sexual difference. Thus Durrell's Europeans are surrounded with an aura of colonial power, erotic potency, and easy penetration into the spaces of the other while Turks are represented as feminized, emasculated and humiliated. The images of the European White man and non- are dependent on the negative image of Turks, the other. In exactly the same way, Istanbul is presented as a city of decadence and decay, a place where decent human values broken down and where individuals survive by their wits ability to dodge or swindle.

Key Words: Lawrence Durrell, Turks, The Revolt of Aphrodite

---

¹ Bingöl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi Yıl: 1/ Cilt: 1/ Sayı: 1/ Bahar 2011' sayısında da yayınlanmıştır.

**Yrd. Doç. Dr., Bingöl Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi,
İngiliz Dili ve Edebiyatı

GİRİŞ

Lawrence Durrell (1912-1990) İngilizlere yurtdışında çeşitli düzeylerdeki resmi görevlerle hizmet etmiş ve belli bir ölçüde bu sorunların içinde bulunmuş, o ortamı ve atmosferi solumuş biri olarak, İngiliz Sömürge politikalarının bizzat içinde yer almış ve bu politikalara görüş ve önerileriyle müdahil olmuştur.²Durrell, yaşamının bir döneminde kendisini ne kadar İngiltere'yle özdeşleştirmekten kaçınmış ve İngiliz sömürge politikalarına karşıymış gibi görünse de, gerek İngiltere'nin dış ülkelerdeki temsilciliklerinde, konsolosluklarında ve çeşitli düzeylerdeki yurtdışı görevlerde bizzat bulunmak suretiyle, gerekse eserlerinde bu politikaları savunarak söz konusu sömürgeci politikalara hizmet etmiş ve bu bakımdan oryantalist, sömürgeci olarak nitelendirilmiştir. Bir söyleşide Lawrence Durrell, “*Ben kalben sömürgeci olduğumu düşünüyorum*” der.³ Herbrechter'a göre Durrell, romanlarında emperyalist⁴, ırkçı⁵, anti-semitist,⁶ ve faşist ideoloji ile flört eden bir portre çizer. Edward Said'e göre oryantalizm Batı ile Doğu arasında epistemolojik ve ontolojik ayırım kuran bir söylem olarak tanımlanır. Bu ayırımın temelinde Doğu'nun, Batı'nın sahip olduğu bireysel, toplumsal ve kültürel özelliklerden yoksun olduğunun kabul edilmesiyle sağlanır. Söylemsel bir strateji sayesinde, Batılı olmayan toplumlar, zaman içinde geriye itilerek, 'ilkel' veya 'geri' olarak kururlar. Özne kendisini ötekine dolayım ile temsil eder ve ötekini kendinin kategorik karşıtı, radikal inkârı ve reddi olarak anlamlandırması sayesinde kendini evrensel ve başat özne olarak kurar. Öteki, öznenin kuruluşunun zorunlu bir ögesi olduğu halde, özne kendisini bu farkı inkâr etmesi sayesinde kurabilmektedir. Said'in tanımlamasına göre oryantalizm: Doğu dünyasını baskı altında tutmaya yarayan, çirkin 'Batı' emperyalizmi tezgâhının temsilcisi, ifadesi de değildir. Daha çok jeopolitik bilincin araştırma metinlerine, estetik, iktisat, dağılımıdır... Yaratılıp kalıcı kılınan bir 'çıkar' öbeğinin de işlenip inceltilmesidir.⁷... Oryantalizm son kertede gerçekliğin siyasal bir tasavvuruydu.⁸... Psikolojik açıdan Oryantalizm, bir paranoya biçimidir ve farklı türden, sözelimi normal tarih bilgisinden farklı türden

² StefanHerbrechter, *Lawrence Durrell, Postmodernism and the Ethics of Alterity*.

Postmodern Studies 26. Amsterdam, Rodopi, 1999, s. 266.

³ Harry T. Moore, *The World of Lawrence Durrell*, E.P. Dutton&Co., New York, 1964, s. 156.

⁴Herbrechter, *Lawrence Durrell, Postmodernism and the Ethics of Alterity*, s. 273.

⁵Herbrechter, *a.g.e.*, s. 272.

⁶Herbrechter *a.g.e.*, s. 296.

⁷Edward Said, *Şarkiyatçılık, Batı'nın Şark Anlayışları*. Çev: Berna Ülner, Metis Yayınları, 1995, s. 21.

⁸ Said, *a.g.e.*, s. 53.

bir bilgidir.⁹ ... Yani oryantalizm, görünüşte Şark'a uygun mecburiyetlerin, bakış açılarının ideolojik egemen olduğu düzenlenmiş ya da Şark'a özgü kılınmış bir yazım, tasavvur, araştırma tarzı olarak görülebilir. Şark, birtakım ayrımlaşmış usullerle öğretilir, araştırılır, yönetilir, hükme bağlanır... Doğu hakkında dile getirebilecekleri bakımından her Avrupalının sonuçta ırkçı, emperyalist... Etnik merkezci olduğunu söylemek yerinde olur.¹⁰Said'in çalışması basitçe Avrupa'nın Doğu'yu nasıl temsil ettiğiyle ilgili değildir; bu çalışma aynı zamanda daha genel kuramsal ve politik sorunları gündeme getirir. Said, oryantalist metinlerin doğu'yu ırksal, kültürel, politik ve coğrafi bir bütünlük olarak nasıl kurduğunun zengin bir panoramasını sunarak, kültürel ve cinsel farkın kurulmasının gerisinde yatan şeyin Batı'nın kendisini kendinden menkul, özerk ve hükümlan bir özne olarak kurmasına yardımcı olacak hudutları çizme arzusu olduğunu gösterir. Ben ve öteki arasındaki diyalektik ilişkiyi göstermek üzere oryantalist söylemin en temel tekniği olan Batı ve Doğu arasında kurulan ikici karşıtlıklara dikkatimizi çeker.

Said, oryantalist metinlerin Doğu'yu ırksal kültürel, politik ve coğrafi bir bütünlük olarak nasıl kurduğunun zengin bir panoramasını sunarak, kültürel ve cinsel farkın temsil edilmesine ve ötekiliğin söylemsel olarak kuruluşuna ilişkin bir zemin sunar. Doğulu öznenin kurulmasının gerisinde yatan şeyin Batı'nın kendisini kendinden menkul, özerk ve hükümlan bir özne olarak kurmasına yardımcı olacak hudutları çizme arzusu olduğunu gösterir. Ben ve öteki arasındaki diyalektik ilişkiyi göstermek üzere oryantalist söylemin tekniği olarak Batı ve Doğu arasında kurulan karşıtlıklara dikkatimizi çeker. Doğu hakkında bilgi üretme süreçleri ile Doğu kültürlerinin sömürgeci güçlerin tahakkümü altına alınma süreçleri birbirine tezat oluşturmaz. Bu açıdan, Doğu'nun doğululuğu, 'doğal' ve verili bir durum değildir. Said oryantalist söylemin etkisinin Doğu'nun Batı'nın özne konumunun yerinin tanımlanmasına ve pekişmesine yardımcı olacak bir formülasyon sunmak, Doğu'ya bir şekil, kimlik vermek ve Batı'ya göre tali rolünü vermek olduğunu belirtir.¹¹ Bir başka ifadeyle, Doğu'nun hakikatinin, kimliğinin veya gerçekliğinin oryantalist söylem tarafından kurulmuştur. Doğu, oryantalist söylemin bizzat kendisi tarafından şehvetin, despotizmin, mistik dinseliliğin, cinsel olarak dengesiz Arapların, irrasyonelitenin yeri olarak kalır. Doğu, tam da bu tanımlayıcı ve müdahaleci söylemler tarafından *doğululaştırılır*.

Bu doğululaştırma ve ötekileştirme sürecinin önemli bir etkenlerinden biri, cinsellik sorununun fark temsilleri ile eklemlenmesidir. Ötekiliğin söylemsel kuruluşu aynı anda hem cinsel hem de kültürel farklılaşma biçimleri aracılığıyla gerçekleşir, çünkü cinsel fark sömürgeci özne kuruluşunda temel bir öneme sahiptir. Batılı özne oluş süreci, basitçe homojenleştiren ve tek tipleştiren bir süreç değil, aynı zamanda farklılaştıran da bir süreçtir. Oryantalizmin ve ardından yapısöküm ve psikanalizin özne kategorisine yönelttiği eleştiriler, öznenin Avrupalı, erkek ve burjuva olarak

⁹Edward Said, *Şarkiyatçılık*, s. 82.

¹⁰A.g.e., ss. 214-215.

¹¹ Edward Said, *Orientalism*, s.72

tarihsel bir kurgu olduğunu gösterdi. Bu durum aynı zamanda öznenin hükümler ve evrensel olarak kurulduğu süreçler olduğunu da gösterdi. Bu Avrupalı, erkek ve burjuvazi, hükümler ve evrensel özne, kuruluşunu tamamlamak için kendisini ondan ayırt edeceği başka bir kavramı veya koşulu gerektirir. Söz konusu öznenin evrensellik ve özerklik konumu pekiştiren koşul, varlığı bastırılmış veya unutulmuş olan "öteki" kavramıdır. Özellikle Avrupalı ve erkek olarak kendisini tayin eden öznenin yeri, öteki olarak işaretlenen öznenin özelliklerinin tam tersi özellikler atfedilir. Mitchell'a göre, "dışarıda olan, paradoksal bir biçimde Batı'yı Batı yapan şeydir; dışlanmış, ama aynı zamanda Batı'nın kimliğinin ve gücünün ayrılmaz bir parçasıdır".¹² Böylece öteki, bir yandan ötekinin kıyaslandığı bir öge getirilir, diğer yandan, öznenin radikal olarak farklı bir durumda kalır. Öznenin yeri, ötekinin (kadının) farklı (duygusal, zayıf, irrasyonel, bağımlı, vs.) olarak işaretlenmesi sayesinde boş bir yer haline getirilir. Öteki öznenin sahip olduğu özelliklerden yoksundur ancak aynı zamanda öznenin istikrarlı konumuna bir tehdit oluşturmaktadır.

Said'in Oryantalist tanımına tamamen uyumlu bir portre çizen Durrell'in Doğuluları söz konusu etme biçimi Doğulular tarafından, örneğin MahmudManzaloui ifadeleriyle ırkçı, önyargılı ve sömürgeci olarak nitelendirilirken,¹³ İngiliz okurlar ve eleştirmenler tarafından Doğulu ve Hintli yaşamına olan sevgisi ve farklılıklara karşı anlayışı olarak dile getirilmiştir. Örneğin, *RosalindGwynne*, Durrell'in ırkçı ve sömürgeci olarak nitelendirilebileceğini, ancak yine de sömürge yönetimi altındaki halkın bireylerini ve kurumlarını sevecen ve anlayışlı bir şekilde resmettiğini ileri sürer.¹⁴ James Gifford, "*İskenderiye Dörtlüsü, öteden beri Batılı zihinlerde yer eden Müslüman dünyaya ilişkin yerleşik düşünceleri dile getirmesi bakımından Oryantalist bir eserdir*"¹⁵ der. Durrell'in eserlerinde Doğu, öteden beri şu niteliklerle öne çıkar: Doğu'nun, şehvet düşkünlüğü, zorbalık eğilimi, sapkın zihniyeti, savsaklama alışkanlığı, geriliği. Ancak özellikle on dokuzuncu yüzyılın sonlarından itibaren artık Doğu'nun; haremler, prensesler, prensler, köleler, cariyeler, dansözler, köçekler, şerbetler, afrodisyaklarla dolu şehvetli dünyası, Batılı için cinsel fantezilere sığınıp yaşamdan kaçmak için başvurulan bir yer oldu. Doğu ile ahlak dışı cinsellik arasında açıkça bir bağlantı kurulmuştur. Doğu üzerine yazan veya Doğu'ya giden her yazar bu arayışta yerini almıştır. On dokuzuncu yüzyılda

¹² Timothy Mitchell, *Colonising Egypt*. University of California Press, 1988, s. 166

¹³ Alan Warren Friedman, (ed). *Critical Essays on Lawrence Durrell: Critical Essays on British Literature*. Boston, G.K. Hall & Co., 1987, s. 155.

¹⁴ Rosalind Gwynne, "Islam and Muslims in the Alexandria Quartet", *DeusLocis: The Lawrence Durrell Journal* 5, 1997, ss. 90- 102.

¹⁵ James Gifford, "Reading Orientalism and The Crisis of Epistemology in The Novels of Lawrence Durrell" *CLC Web*.

Comparative Literature and Culture: A WWWeb Journal 1, 1999, s. 3.

<<http://www.arts.ualberta.ca/clcwebjournal/clcweb99-2/gifford99.htm>>.

bu eğilimin yerleşmesinde Avrupa’da meydana gelen toplumsal değişimin etkili olduğu görülmektedir.

Said bu değişimin, bu yüzyılda burjuva sınıfının yükselişiyle birlikte, Avrupa’da cinselliğin önemli oranda kurumsallaşmasıyla bağlantılı olduğu görüşündedir: “Hem “özgür cinsellik” diye bir şey yoktu hem de toplum içindeki cinsellik, ayrıntılı ve kuşkusuz zorlayıcı bazı yasal, ahlaki, hatta siyasal ve iktisadi yükümlülüklerden oluşan bir ağla sarılıydı. Doğu da Avrupa’da edinilemeyen cinsel deneyimlerin aranabileceği bir yer oldu.”¹⁶ Bu açıdan Doğu, Batılılar için cinsel yaşamın daha sefihçe ve suçluluk duymadan yaşayacakları yerdir. Çağdaş İngiliz yazınında Durrell’in Mısır *İskenderiye Dörtlüsü*’ne sahne olan Mısır ile Paul Bowles’in *The Sheltering Sky* adlı romanına konu olan Fas, yoğun cinsel çağrışımlarıyla öne çıkarlar. Gerard de Nerval de, Kahire üzerine konuşurken “şehrin kendisi de tıpkı içinde yaşayanlar gibi, en gölgeli sığınma yerlerini, en tatlı iç mekânlarını bize ancak derece derece açığa çıkarır” der.¹⁷ Oryentalist bakış açısından kadın “gizemli Doğu’nun en karakteristik yönünü, en özsel doğu’yu simgeler. Bu açıdan oryantalizm, sadece Doğulu toplumlar hakkında bilgi sağlamak demek değildir; Avrupalının doğulu olanı kendi ters imajı olarak veya “Bati’nın dışarı” olarak kodlamasını mümkün kılan ve “mutlak farkların” kurulmasına imkân tanıyan bir söylemdir. Çünkü Oryantalizm kavramının bilim ve yazın dünyasında kullanılmasına, ilk kez ortaya attığı bu düşünce ile ön ayak olan Edward Said, Doğu hakkında yazan, ders veren veya Doğu’yu araştıran kişiyi oryentalist, yaptığı işi de oryantalizm¹⁸ olarak ifade eder. Said, bu terimin sınırlarının hem çok belirsiz ve genel olduğunu hem de on dokuzuncu yüzyıl ile yirminci yüzyıl başı *Avrupa sömürgeciliğinin kibirli yönetici tutumunu anıttığını* sözlerine ekler.

Rana Kabbani Doğu’nun, zenginlikle aylıklık ve cinsel deneyimlerin birleştiği bir yer olarak görülmesi sürecini on dokuzuncu yüzyıldan çok önce, Haçlı seferlerine dek geriye götürür. Her türlü ahlaksız cinsel deneyimin mubah sayıldığı Doğu’nun, Batılılar için özgürlük ülkesi olduğu görüşündedir.¹⁹ Burada kadınlar erkek egemen bir dünyanın hayal gücünün ürünü olarak sınırsız şehvetin ifadesi olup, hepsi de aptal ve arzuludurlar. Batılının zihin dünyasında Doğu, kendi ülkesinde yaşayamadığı, erotizmin her türünü deneme olanağı bulduğu ve cinsel fantezilerini gerçekleştireceği bir sahnedir. Said’in kategorik bir ayırımla ‘örtük’ şeklinde nitelendirdiği bu oryantalizmin, dünyanın garip bir eril algılanışını teşvik ettiğini ve oryantalizmin kendisini ve konumunu cinsiyetçi bir körlükle ele aldığını

¹⁶ Edward Said, *Kültür ve Emperyalizm*. Çev. Necmiye Alpay, İstanbul, Hil Yayın, 1998, s. 202.

¹⁷ Gerard de Nerval, *The Women of Cairo, Scenes of Life in Orient*, Cilt 1, Londra: George RoutledgeandSons, 1929, s. 3-4.

¹⁸ Edward Said, *Şarkiyatçılık, Batı’nın Şark Anlayışları*. Çev. Berna Ülner, Metis Yayınları, 1995.

¹⁹ Rana Kabbani, *Europe’s Myth’s of the Orient*, Indiana UP, Bloomington, 1986, s. 67.

ifade eder.²⁰ Nerval'in ve Flaubert'in metinlerinden söz ederken, bu metinlerde Doğulu kadın temsillerinin, Doğu ve cinsellik arasında kurulan düzenli çağrışımlara dikkat eder:

Flaubert'in, gerek heyecan verici gerekse hayal kırıklığının uğraticı Doğu deneyimlerinin tümüne örülmüş şey, neredeyse Doğu ve cinsellik arasındaki düzenli çağrışımdır. Bu çağrışımı yapmakta Flaubert, Doğu'ya ısrarlı Batılı yaklaşımın ne ilk ne de en abartılı örneğidir. Doğu'nun yalnızca verimliliği değil, aynı zamanda cinsel bir vaadi (ve tehdidi), yorulmaz bir cinselliği, sınırsız arzuyu, derin üretken enerjiyi çağrıştırdığı üzerine spekülasyonda bulunabiliriz; ama bu, sıklıkla ortaya çıkmasına rağmen, ne yazık ki, benim incelememin alanına dâhil değil. Yine de bunun karmaşık tepkiler üreten, hatta bazen oryantalistlerde korkutucu bir kendini keşfetmeye neden olan önemli bir şey olduğunu kabul etmeliyiz; Flaubert bu konuda enteresan bir örnektir.²¹

Batılıların Doğulu kadınlarla ilgili saplantısını açıklamak için pek çok neden vardır: Bunlar arasında “geri kalmış” Doğu'yu ve onun kadınlarını medenileştirmek, modernleştirmek ve böylece özgürleştirmek bunlardan en yaygın olanlarıdır. Bunlar politik amaçların sadece yüzeydeki görünümleridir. JoanCopjec'e göre bu saplantı ancak fantezi ile açıklanabilir:

Bu fantezinin sermayesi, bu hacimli kumaşın örttüğü ve bu yolla gizlenen, sömürge öznesinin yaşadığı varsayılan zevk fazlası ve gereksiz hazdır. Fantezi kavramı, Lacan'ın cinsel fark ve erkekle olan ilişkisi anlatısında kilit bir öneme sahiptir. Kadının ötekileştirilmesi erkeğin fantazi imgesi olarak temsil edilmesiyle yakından ilgilidir. Oryantalist bakış açısından kadın “gizemli Doğu'nun en karakteristik yönünü, en özsel doğu'yu simgeler.²²

Oryantalist bir yazar olarak Durrell'in eserlerinde Doğu'nun gizemi, vahşeti, şiddeti ve şehvetini görmekle birlikte, bu eserlerin oryantalist söylemdeki esas konumunu cinselliğe yaklaşımında bulmak olanaklıdır. Durrell'in eserlerinde sömürgeci ve sömürülen arasındaki fark, cinsel açıdan güçlü olanla iktidarsız arasındaki farka indirgenir. Batılının cinsellik de dâhil olmak üzere her anlamdaki güç gösterisi karşısında, bu özelliklerden yoksun olan Doğulu, üzerinde söz konusu güç gösterisinin denendiği bir objeye dönüşür. Durrell'in eserlerinde Batılı erkekler, güçlü erotik eğilimler taşırken, Batılı kadınlar hiçbir zaman cinsel kimliklerine uygun istikrarlı davranışlar sergilemezler. Doğu'da cinsel fantezilerini uygulamaya

²⁰ Edward Said, *Orientalism*, s. 184.

²¹ Edward Said, *Orientalism*, s. 188.

koymaya çalışan karakterlerin neredeyse tamamı Avrupalıdır. Hepsi, kendi ülkelerinde bir şekilde engellenmekten dolayı, aradıkları hazzı bulmak ümidiyle Doğu'ya gelmişlerdir. Ayrıca kendilerindeki merak duygusunu Doğu'ya yansıtmaktadırlar. Doğu'nun içine girme ve böylece onun hakikatini, asli kimliğini ortaya çıkarma ve haremın yasaklı mekânına girme arzusu oryantalist söylemi oluşturan temel mecazlardan biridir. Bu mekân Batılı özneyi harekete geçiren güç, Doğu'ya duyulan nostalginin ifadesidir. Doğu'yu tam olarak kavramak, onun hakikatini ortaya çıkarmak için bu alanı görmesi gerektiğine inanmıştır. Batılı özne, Doğu'nun en görkemli, hoş yönlerini bu harem denilen kapalı, ev içi mekânda arar.

Doğu'yla özdeşleştirilen kadının mekânı da dışarıya ve yabancılara kapalı olduğu ve dolayısıyla nüfuz edilemediği için, bu durum Batılı erkeğe sınırlarını hatırlatır ve eksikliğini gösterir. Bundan sonrası Batılı özne için mücadele alanıdır.²³ Ancak Batılı erkek özne, bu gizemli ve erişilmez Doğu'nun kapalı ve gizemli mekânına ulaşmakta ısrarlı olduğundan, mümkün olan her yola başvurmaya kararlıdır. Doğu'ya özgürce seyahat etme ve burada gönlünce hareket etme özgürlüğüne karşın, söz konusu mekâna ve gizeme nüfuz edememenin yol açtığı bu eksiği ortadan kaldırmanın aracı olarak oryantalist ve eril arzu, bir tatmin aracı olarak, bu kapalı perde ardında yaşadığı şehvetli cinsellik üzerine varsayımlarda bulunmaktan başka bir çözüm bulamaz. Bu konuda hareme ve onun içinde yaşananlar hakkında Batılı öznenin güvenilir kaynağı, Batılı kadının, haremın yasak mekânına ve buradaki kadınların günlük yaşamlarının ayrıntılarına ilişkin anlatımları önem kazanır. Gautier, bunu şu şekilde ifade eder: “ Gerçekten otantik bilgi edinmek için uygulanacak tek yöntem haremlere alınan ve oraya ulaşan Avrupalı bir hanımefendiden gördüklerini size dürüstçe aktarmasını rica etmektir.”²⁴

Durrell, yazarlık serüveninde çocukluğundan itibaren belirli dönemlerde ve şartlara bağlı olarak kimi yazarların daha fazla etkisinde kalmış, bunlardan bazıları geçici bir hevesten ibaret kalmış kimileri ise kendisine adeta model olacak ve etkileri yaşamı boyunca devam edecek kadar uzun süreli olmuştur. Bunların başında, kendisi gibi İrlanda asıllı bir İngiliz olarak Hindistan'da doğmuş ve tıpkı Durrell gibi mutlu çocukluk yaşantılarını bağrında taşıyarak büyümüş, neredeyse Durrell'la aynı kaderi paylaşan Rudyard Kipling gelir. Kipling'in Durrell üzerinde çok önemli etkileri olmuştur. Bunlardan biri çocukluğunun başucu kitabı olarak benimsediği *Kim*'in, Durrell'in gözlerini dünyaya ve yaşadığı çevreye açmasında oynadığı roldür. Ancak Durrell'in, çocukluk kitabı olarak benimsediği Rudyard Kipling'in *Kim*'i, İngiliz yazınında olduğu kadar, yazarının yaşamında ve kariyerinde emperyalizmi ve sömürgeciliği savunan, eşine az rastlanır bir kitaptır. Edward Said, Kipling'i “ondan daha emperyalist ve gerici olanı az bulunur”²⁵ bir yazar olarak

²³ Edward Said, *Orientalism*, s. 188.

²⁴Theophile Gautier, *Constantinople*, çev. Robert H. Gould, New York: Henry Holt and Company, 1875, s. 192.

²⁵ Edward Said, *Kültür ve Emperyalizm*, çev. Necmiye Alpay, İstanbul: Hil Yayın, 1998, s. 25.

tanımlar. Hindistan'da doğmuş olan Kipling, Britanya İmparatorluğun bu ülkedeki yaklaşık dört yüzyıllık sömürgeci yönetimini savunarak haklı göstermek amacıyla Hindistan üzerine yazan ve bu ülkenin Britanya İmparatorluğu için taşıdığı anlamı, önemi dile getiren William Jones, Edmund Burke, William Makepeace Thackeray, Jeremy Bentham, ve Stuart Mill ve daha birçok yazardan biridir.

Ayrıca Durrell emri altında çalıştığı ulusu İngilizlerin penceresinden Ortadoğu halklarına ve Türklere ön yargılı, 'düşman' gözüyle bakmıştır. Durrell'in sömürgeci yaklaşımının kendisinden önceki yazarlardan önemli bir farkla ayrıldığını söylemek olanaklıdır. Durrell'in Doğu'ya yaklaşımının temelini, sömürgeci anlayışla birlikte cinsellik özellikle de eşcinsel yaklaşım oluşturur. Bunun yanı sıra Batının Doğuyu "ötekileştirerek yine Doğuyu gönül maceralarının ve gizemli cinsel bir merakla algıladığını da eklemek gerekir.

Durrell, cinselliğin sapkın halleri üzerinden 'Doğu'yu aşağılayarak tanımlar. Cinsel yönelimleri normal dışı ve sapkın olarak ortaya çıkan ve romanlarının karakterlerini oluşturan bireylerin hepsi Üçüncü Dünyada yaşayan fakat Avrupalı olan insanlardır. Bu durum, Durrell'in mekânın karakterleri ortaya çıkardığı yönündeki teziyle de paralellik göstermektedir. Durrell'in 'Doğu'su, Batılıların meraklı bakışları ve cinsel heveslerinin penceresinden, gizemli, cinsel bakımdan başka yerde doyurulmayan ve tadına varılamayan şehvi arzuların tatmin edildiği bir yerdir. Söz konusu Doğu olduğunda Durrell'in karakterleri mekândan yani Doğu'dan olduğu kadar birbirlerinden de etkilenirler ve mekânın rengine bürünürler.

Durrell, sömürgeci bir anlayıştan hareket ederek bütün Doğulu ulusları ve ülkeleri sömürge olarak görür ve onları şehvetten ve cinsellikten başka bir şey düşünmeyen, zaten bu ülkelerin mekânlarının da bu insan karakterini ortaya çıkararak bir kültürde olduğunu düşünür. Üstelik bu ortama dâhil olan uygar Avrupalı medeniler dahi bundan nasibini alır ve normal dışı, sapkın cinsel kişilikler geliştirirler. Fakat Durrell'de Doğulu ve Üçüncü Dünyalı insanlar sadece sapkın ve cinsel yapıları ve tercihleriyle değil, aynı zamanda insanlıklarını kaybetmiş ve değerlerini yitirmişlerdir. *Afrodite'nin Başkaldırısı*'nda kadınlar fuhşa bulaşmış, erkekler ise hadımlaştırılmışlardır. Bu durumun, sömürgeci ve efendilik taslamaktan çok daha fazla bir anlam ifade eder: Bu eserde Durrell, Türk kadınlarını fahişeleştirerek ve de güç ve iktidarın sembolü olarak algılanan erkekleri de hadımlaştırarak, bu güç ve iktidar algısının içini boşaltıp onursuzlaştırmak suretiyle aşağılamak üzerine kurulmuştur. Durrell bununla da yetinmeyerek kimlik ve kişiliklerini iğdiş ettiği insanları dişileştirerek cinsel obje haline getirir.²⁶ Durrell, *Kıbrıs'ın Acı Limonları*'nda da Türkleri sıklıkla sürüngen,²⁷ köpekbalığı²⁸ ve ejderhaya²⁹ benzettir. Örneğin imamı, hareketsiz kaplumbağaya³⁰ ve kertenkeleye,³¹ çakan

²⁶Given, *a.g.m.*, s. 62.

²⁷Durrell, *Bitter Lemons*, s. 48.

²⁸Given, " 'Father of His Landscape': Lawrence Durrell's Creation of Landscape And Character in Cyprus", s. 67.

²⁹Durrell, *Bitter Lemons*, s. 54.

³⁰Durrell, *a.g.e.*, s. 240.

şimşekleri de yine “Türkiye’den gelen ejderhalara,³²benzetir. Durrell, Türk olan cami imamının Yunanca konuşmasını tarif ederken, imamın hindi gibi ses çıkardığını söyler.³³ Türk polislerle Rum polisleri karşılaştırırken, Türk polisi uyuklu, dilsiz gibi görünen, adeta konuşmaktan aciz, çaresiz, bezgin; Rum polis müfettişi ise çok şık, kusursuz bir İngilizce ile konuşan çok nazik biri diye betimlenir.³⁴ Tournay, Durrell’in özellikle imama ilişkin betimlemesini, tipik sömürgeci bir klişe olarak niteleyerek tepki gösterir ve “*Durrell, nedense kendisinin de hiç Türkçe konuşmadığını aklından geçirmediğini*”³⁵ anımsatır. Durrell’in Türk tarihine ve Sultan II. Abdulhamid başta olmak üzere tarihî şahsiyetlere bakışı da cinsellik merkezlidir. Durrell II. Abdulhamid hakkında “İçeri girip de kralı [II. Abdulhamid] yüzüne beyaz iskandil sürmüş, bir kadın gibi mücevherlere bürünmüş, odalıklarının arasında sürme çektiği gözleriyle, kıvrıkcık saçlarını tanıyarak, üzerinde bir kadın elbisesi, bıyıkları kesilmiş, teni pomatlarla Öte yanda Batılı insanlar ruhsal, fiziksel ve cinsel anlamda sağlıklı ve dengeli bununla birlikte kuvvetli ve kudretli dolayısıyla ovulmuş, otururken görünce büyük bir şaşkınlığa uğradı. Göz kapaklarını da boyamı Doğululara ve Türklere karşı üstün olduğu imajını veren bir biçimde betimlenir. Durrell, Batının Doğuya kendisindeki eğilimlerin yansımalarını görmek amacıyla Doğuya yöneldiğini düşünür ve Batı’yı, Türklere karşı üstün olduğu imajını veren heteroseksüel erkek olarak tanımlar. *İskenderiye Dörtlüsü*’nde Darley’nin röntgenciliği ve erkeklere duyduğu duygusal yakınlığı ve yatkınlığı dikkat çeker: “*Darley, Baltazar’ı yatağında başka erkekle olduğu halde ziyaret eder; Keat’sin vücudunu duş altında inceler ve bedenine arzulu bir şekilde dokunur.*”³⁶

Söz konusu durum, Batının içinde kendi bedenine ve bedensel arzularına yönelik merak duygusunu Doğulu bir vücutta keşfetme girişimidir. Bir diğer ifadeyle, Batının Doğuya olan ilgisi kendisini onun üzerinden keşfetmesi, tanınması ve tanımlamasıdır. Batıda Rönesans dönemine dek uzanan uzun bir resimli anlatı geleneğine göre, Avrupa dışında kalan kıtaların her biri birer kadın olarak betimlenir ve bunların keşfedilmeye, fethedilmeye, sahip olunmaya ve yağmalanmaya hazır olduğu ima edilir.³⁷ Kolonyal dönemin başlangıcından itibaren görselliğin eşlik ettiği bu geleneğe, kadın bedeni artık fethedilen ülkeyi simgeleştirir. Bu bağlamda, sömürgeleştirilen ülkelerin ağırlıklı olarak Asya ve Afrika’da yani Doğu’da bulunduğu düşünüldüğünde, Doğulu kadının bedenine

³¹A.g.e., s. 241.

³²A.g.e., s. 54.

³³A.g.e., s. 239.

³⁴Durrell, a.g.e., s. 41.

³⁵Tournay, “Colonial Encounters: Lawrence Durrell’s Bitter Lemons of Cyprus”, s. 162.

³⁶Joseph A. Boone, “Mappings of Male Desire in Durrell’s Alexandria Quartet”, *South Atlantic Quarterly*, 88, 1989, s. 92.

³⁷AniaLoomba, *Kolonyalizm/Postkolonyalizm*, çev: Mehmet Küçük, İstanbul: Ayrintı, 2000, s. 177.

sahip olmakla Doğu'ya hâkim olma süreçleri birbirine eşdeğerdir. Sömürgeci iktidarın kadının bedenini ele geçirmesi aynı zamanda sömürgeleştirilecek toprakların da ele geçirilmesinin bir metaforu olmuştur. Sömürgeciliğin hedefinin sömürge topraklarını önce bölgesizleştirmek ve daha sonra yeniden bölgeselleştirmek olduğuna göre, öteki kadının bedeninin de bu değişimde toplumsal ve simgesel açıdan yeni bir değişime ve yoruma tabi tutulduğunu söyleyebiliriz. Sömürge üzerinde iktidar kurmanın en temel aracı olan bilgi, beden üzerinde de iktidar kurma, onu denetleme, eğitime ve şekillendirme aracı olmaktadır. İktidar ve bilginin eklemlenme süreçleri konusunda feminist kurama da önemli açılımlar sağlayan Foucault'ya göre, beden iktidarın nüfuz alanının dışında değildir ve her zaman ve her yerde iktidar tarafından kurulur. İktidarın bir başka göstergesi olan cezalandırmanın da beden üzerinde uygulanması, bedenin zorlanması ve baskılara maruz bırakılması; bireyi hem bir hak hem de bir mal varlığı olarak kabul edilen bir özgürlükten yoksun bırakmanın bir ifadesidir.³⁸ İktidarın üzerinde kurulduğu zemin bedendir. İktidar ve bilgiyi birbirlerinin varoluşsal koşulları olarak konumlandıran Foucault, iktidarın öznenin maddiliğinde kurulduğu görüşündedir. Foucault'ya göre iktidarın, politik bir alanın içinde yer alan beden üzerinde son derece önemli bir etkisi vardır. İktidar ilişkileri beden üzerinde doğrudan müdahalede bulunmakta, onu kuşatmakta, işaretlemekte, eğitmekte, işkence çektirmekte, törenlere zorlamaktadır. Beden hem üretken hem de itaatkâr bir beden olduğunda ancak yararlı bir nesne haline gelir.³⁹ İktidarın beden üzerindeki bu uygulamaları, onun beden üzerinden ürettiği bilgi sayesinde gerçekleşir. İktidar beden hakkında edindiği bilgiyi, o bedeni denetlemekte, eğitmekte ve şekillendirmekte kullanır. İktidar, bilgi alanındaki dönüşümlere ve çeşitlenmelere göre dönüştürülür, yoğunlaştırılır tekrar düzenlenir. İktidar ve bilgi arasındaki bu etkileşimi sömürgeci söylemin Doğulu kadın temsiline uyarlamak mümkündür. Öteki olan Doğulu kadının bedeninin sömürgeci tarafından görünür kılınması, sömürgeci söyleme kendisini görünmez bir konum edinmesine olanak tanımıştır. Öteki kadının bedeni, yaşamı ve konumu görünür kılınırken, sömürgeci söylemin ve Batılı kadının hükümran özne konumu görünmez kılınmaktadır. Ve Batılı kendisindeki bastırılmış benlik duygusunu ortaya çıkarır. Edward Said'in eserinden on altı yıl öncesinden ve *Oryantalizm*'deki düşünceleri seslendiren, Durrell'in *İskenderiye Dörtlüsü* için kaleme aldığı eleştiri yazısında Batının Doğuya bakışını şu sözlerle dile getirmektedir: “Doğu, Batının kendi fantezileri ve arzularını gösterime koyduğu bir tiyatro sahnesi olarak inşa edilmiştir.”⁴⁰

³⁸Michel Foucault, *Hapishanenin Doğuşu*, Çev: Mehmet Ali Kılıçbay, İmge Kitabevi: 1992 (3.Baskı), s. 43.

³⁹Michel Foucault, *Hapishanenin Doğuşu*, s. 62.

⁴⁰Derek Gregory, “Between the Book and the Lamp: Imaginative Geographies of Egypt 1849-50”

Transactions/Institute of British Geographers, no 20, 1995, ss. 29-45.

Afrodit'in Başkaldırısı Adlı Eserinde Türkler

Durrell, Türkleri, fiziksel açıdan çirkin, kaba, erkekleri hadım edilmiş; karakter açısından yine uyuşuk, katil ruhlu, sahtekâr insanlar olarak aşağılar. Durrell'in kendi imgeleminde belirli özellikleri taşıyan mekânları kurgular ve buna uygun kişilik betimlemelerini ortaya koyar. Bir başka ifadeyle, Türkiye'ye atfedilen mekânlar da, o mekânlarda yaşayan Türkler de Durrell'in ürünüdür. Durrell, kökenleri daha eskilere dayanan fakat on sekizinci yüzyılda sistemli bir hale gelen oryantalist bakışın da ötesine geçer ve Türklerle ilgili hemen her konuda hakarete varan ifadeler kullanır. Örneğin Kıbrıs'ın Acı Limonları'nda Türklerin fiziksel özelliklerini tanımlarken, onları sürüngen,⁴¹ köpekbalığı⁴² ve ejderhaya⁴³ benzetir. Bir cami imamı, hareketsiz kaplumbağaya⁴⁴ ve kertenkeleye,⁴⁵ çakan şimşekleri de yine "Türkiye'den gelen ejderhalar olarak nitelerken,⁴⁶ bu eserde kadınların cinsel açıdan istismar edilmiş ve ikinci sınıf vatandaş konumuna itilmiş olduklarını; erkeklerin iğdiş edilmiş, çirkin, kaba dış görünüşleri ile son derece itici; fiziksel, cinsel ve zihinsel açıdan aşağı bir ırk olarak ifade eder. Ayrıca Türkleri cinselliğin sapkın halleri üzerinden tanımlar. Her tanımlama ve temsil; tanımlanan ve temsil edilenin nesnel doğasına bir müdahale olduğundan Durrell'in yaklaşımı da özünde indirgemeci bir niteliğe sahiptir. Durrell'a göre Türklerin sahip olduğu bütün bu olumsuz niteliklerin yakın bir gelecekte değişmesinin de yolu yoktur. Zira bunlar genetik özelliklerdir ve değişme olasılıkları da bulunmamaktadır. Ona göre Türkler, sosyal yaşamda dinin kuşattığı bir kısır döngü içerisine sıkışıp kalmış, genlerinde bulunan tembellekle de pasif durumda olan, adeta hareketsiz kalmış bir ırka mensup insanlardır. Batı yazınında oryantalizm söylemi ile eşcinsel şehvet arasında kuvvetli bir bağ vardır. Bu eserde Türkleri söz konusu eden Durrell'in Türkiye'yi görmeden, *Afrodit'in Başkaldırısı* için gerekli bilgileri LordKinross, ShellyCox gibi arkadaşlarından edindiği, en çok G. Young'ınConstantinople adlı eserinden yararlandığı tespit edilmiştir.⁴⁷Durrell, bu kitaptan 129 yerde alıntı yapmıştır.⁴⁸

Romanın başlarında bir Türk aileye mensup olan Fatma ile ilgili düşünceleri yazarın daha baştan Türkler hakkında sahip olduğu görüşlerini öğrenmemiz için yeterince ipucu vermektedir. Yazar, eser boyunca, Türkler konusunda özellikle cinsellik, şiddet ve fiziki görünüşlerinden hareketle alaylı ve

⁴¹Durrell, *Bitter Lemons*, s. 48.

⁴²Given, " 'Father of His Landscape': Lawrence Durrell'sCreation of Landscape And Character in Cyprus", s. 67.

⁴³Durrell, *Bitter Lemons*, s. 54.

⁴⁴Durrell, *a.g.e.*, s. 240.

⁴⁵A.g.e., s. 241.

⁴⁶A.g.e., s. 54.

⁴⁷G. Young, *Constantinople*,Methuen, London, 1926.

⁴⁸ Richard Pine, *Lawrence Durrell: The Mindscape*. New York, St Martin's, 1994., s. 426.

hakaret dolu ifadeler kullanır. Fatma da öncelikle fiziksel görünüşüyle alay konusu edilmektedir:

*“Fatma diye bir Türk var ki.” Fatma'nın ebatlarını göstermek için havada kollarıyla kocaman bir daire yaptı. “Fatma tam bir kahraman.” Caradoc, kesmekte olduğu peyniri bana tavsiye etti. Bu Camembert İbrahim'in koynunda olmasa da o kahraman Türk'ün kılı koltuk altında çok uzun süre bekledi.*⁴⁹

Anlaşıldığı üzere, kahraman sıfatı, Durrell'in kullandığı anlamda bir iltifat ve gerçeğin ifadesi olmayıp, olsa olsa alaycı ve küçümseyici tavrının bir göstergesidir. Avrupalı Caradoc ile Fatma arasında alevlenir gibi olan bir aşk hakkında Durrell'in kullandığı betimlemeler yine Fatma hakkında ağır ifadelerle doludur. Burada aşkın bir tarafı olan Caradoc'un fiziksel ve karakter özelliklerinden söz edilmediği gibi, aksine bu durumun sadece Fatma için değil, Fatma'nın aile çevresi için de eşi bulunmaz bir lütuf olduğu öne sürülür. Fatma, Caradoc gibi Avrupalı birisiyle birlikte olduğu için şanslı olmalıydı. Bir oryantalist olarak Durrell için bu durum, efendi Caradoc ile köle Fatma ilişkisinden öte bir anlam taşımaz. Üstelik tarih boyunca sömürgecilik duygusuyla tanışmamış olan Türkleri, bu sınıfa giren Üçüncü Dünya ülkeleriyle –bilerek veya bilmeyerek- karıştırır ve bu arada Fatma'yı da, bu ülkelerin halklarını ve onların kadınlarını ikinci sınıf insan olduklarını özellikle vurgulamak için en sık başvurduğu sözcük olan “kara” sıfatı ile nitilemekte herhangi bir sakınca görmez:

*Caradoc, burada tam bir paşa gibiydi, Fatma kaybettiği aşkını onda çoktan bulmuştu. Ona [Fatma'ya] hem acıdım hem de takdir ettim, çünkü çiçek bozuğunun ona kazandırdığı sevinliliğe rağmen kadın kara, korkunç bir gul yabaniydi. O neşeli anaç gülüşünü bir dizi altın ve tenekte dış süslüyordu.*⁵⁰

Caradoc, İngilizlerin ve Avrupalıların Doğuyu her türlü cinsel fantezilerin yaşandığı bir sahne olarak algılayan bir karakterdir. Batılıların merakını kışkırtan harem, Doğu'da her türlü cinsel deneyimin serbestçe yaşandığı bir mekân olarak algılanır: “Caradoc'un uyarıcı sesini duydum: Charlkton umarım, sen de Arapların giysilerinin altına bir şey giymeden dolaştığı, etrafı palmye çevrili bir oğlancılar prensliği hayaliyle yaşayan İngilizlerden değilsindir.”⁵¹ Yaşamı boyunca hemen her konuda yoğun bir okuma faaliyetinde bulunan ve bilgisini arttıran Durrell, Türkler söz konusu olduğunda, onlarla ilgili okuma bilgilenme ihtiyacı hissetmediği izlenimi vermektedir. Durrell, cinsel konularda Türklere ilişkin yanıltıcı bilgiler verdiği gibi, kendi zihninden ürettiği bu algılamayı daha da ileri götürerek, Türkleri

⁴⁹ Lawrence Durrell, *The Revolt of Aphrodite*. London, Faber and Faber, 1974, s. 43-44.

⁵⁰ Durrell, *The Revolt of Aphrodite*, s. 55.

⁵¹ Durrell, *The Revolt of Aphrodite*, s. 47.

alay konusu yapar ve en sonunda saldırgan bir tutumla aşığılar. Bu tutumun en çarpıcı örneği, Türklerde ‘kızların sünet edildiği’ şeklindeki ifadeleridir.⁵² Kitabın bir başka yerinde, yazar kadınlarla ilgili bir başka konuya yer verir ve Türklerde hem de İstanbul gibi bir metropolde evlenen kızlardan başlık parası alındığı ve aileye bir gelir olarak görüldüğünü dolayısıyla, kızların başlık parası için alınıp satılan bir nesne muamelesi gördüğünü belirtir.⁵³ Durrell, Türkler hakkında olumsuz nitelermelerde bulunur ve kadınları kişisizleştirerek, erkekleri de en sık kullandığı nitelmeyle, ‘hadım’laştırarak betimler. Bu betimlemeler arasında en sık kullanılanlar şunlardır: Şişman, kel kafalı, besi horozuna benzer bir adam, hadım olduğunu hemen anladım⁵⁴ ifadesiz yüzlü bir hadım,⁵⁵ uzun boylu kel hadım,⁵⁶ kel, yaşlı hadım,⁵⁷ hadım,⁵⁸ hadımların sesi.⁵⁹

Durrell, Batılılar söz konusu olduğunda onların erkeklerinin eşcinsel olanlarını da estetize eder ve yüceltir. Ancak Türkler’e gelince iktidarın ve gücün sembolü olan erkekleri bu özelliklerini iğdiş etmek suretiyle dişileştirir. Durrell’in politik anlayışı, İngiliz Sömürgeciliğini meşrulaştırmak, İngiltere’nin başarısı için çalışmaktır. Kıbrıs’ta, Yugoslavya’da, Arjantin ve Mısır’da bizzat İngiliz sömürgesinin sözcülüğünü yapmış ve o halkların İngiltere’ye bağlılığını temin etmeye çalışmış, ülkesinin çıkarlarına aykırı davranış ve eylemlerde bulunanları ise şiddetle eleştirmiştir. Ancak Türkiye söz konusu olduğunda, Durrell’in tutumunda Türkiye ve Türklere karşı nesnel ve eleştirel bir yaklaşım görmek tamamen imkansız bir hale gelir. Üstelik Durrell, bu konuda herhangi bir kanıt belirtmez. Yazdıklarını sadece kendi gözlemlerine dayanarak “kerameti kendinden menkul bir tarzda” karşısına her çıkan Türk erkeğini, “hadım olduğunu hemen anladım” diye nitelendirir. Durrell için bir erkeğin Türk olması, onun hadım olmasıyla eşdeğer gibidir. Yine yazarın kel ve hadım sıfatıyla nitelendirdiği bu insanların hemen hepsi fiziksel açıdan orantısız bedenleri, şişman veya sağlıklı görünüşleriyle oldukları kadar, sosyal statü açısından da uşak veya hamal gibi mesleklere mensup kişilerdir. Durrell’in hadımlar diye bellediği insanların içinde din adamlarına da rastlanmaktadır

Yazara göre İstanbul’da neredeyse hadımlardan başka erkek yoktur veya kendisi bu tür insanlardan başka kimseyi görmemektedir. Ve okur, sanki iğdiş edilmiş insanların son derece yaygın ve hadımlığın olağan bir durum olduğu, hatta bu iş için kurulmuş merkezler olduğu izlenimine kapılır. Durrell’a göre Türkiye’de

⁵²Durrell, *The Revolt of Aphrodite*, s. 63.

⁵³Durrell, *The Revolt of Aphrodite*, s. 95.

⁵⁴Durrell, *Tunc*, s. 110.

⁵⁵Durrell, *Tunc*, s. 126.

⁵⁶Durrell, *The Revolt of Aphrodite*, s. 67.

⁵⁷Durrell, *Nunquam*, s. 43

⁵⁸Durrell, *Nunquam*, s. 55

⁵⁹Durrell, *Tunc*, s. 67

bu işi yapan insanlar, berberler ve bazı yerlerde insanları eşcinsel yapan merkezler dahi vardır. Ona göre bu insanları herkes tanır.⁶⁰

Durrell'in Türkler hakkındaki görüşleri sadece kadınları ve erkekleri kadınlık ve erkeklik özelliklerinden koparıp cinsel niteliklerle, hatta lakaplar takarak onları değersizleştirmekten ibaret değildir. Bunların dışında kalanların hepsi de, taş kafalı, böcek kafalı, kalın kafalı, uyuşuk, tembel, doğru düzgün konuşma özürsüz, çirkin, pejmürde kılıklı, asık suratlı, en hafif tabirle uyuşturucu bağımlısı veya dövülmekten hissizleşmiş, giyim zevki adına bir şey bilmeyen, mitolojide insanın ruhunu alan kötü cine ve modası geçmiş kırık mobilyalara benzeyen insanlar olarak ve buna benzer daha pek çok ağır hakaretlerle aşağılanır.⁶¹

Durrell, Türkleri sadece tembel değil aynı zamanda anlayışsız, kalın kafalı; mekânlarını da pis kokulu olarak betimler.⁶² Yazarın, Türkler hakkında öne çıkardığı nitelermelerden biri de *tembellik* yakıştırmasıdır. Durrell, *Kıbrıs'ın Acı Limonları*'nda da Türkler hakkında yaptığı tembellik yakıştırmasını *Afrodit'in Başkaldırısı*'nda da kimi zaman aynı sözcüklerle, kimi zaman da farklı ifadelerle tekrarlar. Biraz önceki ifadesinde aynı sıfatı kullanırken, burada "*kimse onu onarma zahmetine girmemişti*" der, *Kıbrıs'ın Acı Limonları*'nda ise "*Tipik Türk Tarzı kullanılmama hali ve tembellik örneği*" demekte ve yine aynı yakıştırmayı yapmaktadır. Bu konuda gerek Kıbrıs Türkleri, gerekse Türkiye Türkleri arasında herhangi bir ayırım yapmayan yazara göre tembellik, Türklerin tipik ırksal bir özelliği, bir tarzı, ırksal bir özellik ve nihayet Osmanlı'nın da tipik bir niteliği ve Türkiye'yi iliklerine kadar tüketen bir hastalıktır: "Kharon'a* benzeyen Türk'ün bizi oradan son sürat uzaklaştırması gerekiyordu; ama uyuşuk, tembel ırkının tipik bir örneğiydi.⁶³ ...uyuşuk Osmanlı dünyasının kasvetli ruhlu kişiliksizliği...⁶⁴ Yazar, bir gün arkadaşlarıyla çıktığı bir av partisinde karşılaştığı bir grup Türk ile ilgili gözlemlerini şöyle aktarır. Burada da Türkler sadece dış görünüş ve kılık-kıyafetleriyle değil, kaba, sert ve beceriksiz davranışlarıyla söz konusu edilirler: *Oralarda (Türkiye'de Boğaz Köprüsü üzerinde) bir yerlerde keşif uçakları bizi selamlamak için geldiler: Moğol kuklaları gibi savaş uçaklarından dışarı bakan asık suratlar. Ortaçağdaki zırlı Japon şövalyelerine benzeyen suratlar.*⁶⁵

Durrell'in en kışkırtıcı ifadelerinden birinde de dervişlerin hallerini betimlerken şu ifadeleri kullanır: *Havlayan dervişlerin huzur kaçırın çığlıkları kulaklarında çınladı sanki birden; ... bağırıp, ağızlarından köpükler saçarak kendilerini nasıl caminin zeminine attıklarını görür gibi oldum. Ya da nasıl kurbağalar gibi bağırarak tozları dövdüklerini.*⁶⁶ Böylesine saldırgan bir dil

⁶⁰Durrell, *Nunquam*, s. 45.

⁶¹Durrell, *Nunquam* s. 101.

⁶²Durrell, *Nunquam*, s. 164.

*Yunan mitolojisinde insanların canlarını alan kötü cin.

⁶³Durrell, *Nunquam* s. 131.

⁶⁴Durrell, *Nunquam*, s. 37.

⁶⁵Durrell, *Nunquam*, s. 218.

⁶⁶Durrell, *Nunquam*, s. 262.

kullanan Durrell, minareleri de insan cinsel organına benzetir: “*Şifre, evet güneşte pişip şişkin şekillere dönüşen şu azametli sıvı dışkı duvarları. Her şeyin hoş nefis bir çekiciliği vardı -baştan çıkarıcı palmyeler, penis minareli kubbeler, kâbusa dönüşen bir düşün, uçuk, solgun renkleri.*”⁶⁷ Yazar, mahalli sanatçıların şarkı söylemelerine dahi tahammül edemez ve ‘uluma’ sözcüğüyle onları aşağılar: “*yerel şarkıcıların ulumalarını dinlerlerdi.*”⁶⁸ Türkleri ‘hadımlaştırın’, ‘çirkinleştiren’ Durrell, daha da ileri giderek, bu kez de hamalları ‘inek sürüsüne’ benzetmek suretiyle, gördüğü her insana hakaret ederek saldırır ve bununla da yetinmeyerek Türk insanını sahtekârlıkla suçlar: (*Benedicta’nın*) *yanına oturup hediyemi açtım. “Sana küçük bir Şiraz halısı getirdim” dedim, aldığım şeyden duyduğum gururla. “Afgan halısı. Seni kandırmışlar,” diyerek gülünce allak bullak oldum.*”⁶⁹ Durrell’a göre İstanbul’da insanların öncelikle yabancıların yaşam koşulları güvenli olmaktan son derece uzaktır. Türkiye o denli tekin olmayan bir ülkedir ki, her an her şey başınıza gelebilir: Hiç beklemediğiniz bir yerden size birileri ateş edebilir, can güvenliğiniz tehlikeye girebilir, en azından peşinizde adamlar sizi hiç bir zaman rahat bırakmaz. Bunları yapanların Müslüman olduklarının altını çizerek, dindar fanatiklerin tehdidi altında oldukları izlenimi verir. Durrell, ayrıca yaşamın ve geçimin zor olduğunu, daha da önemlisi insanın ahlaklı kalarak geçimini temin etmesinin çok zor olduğunu öne sürer. Yazar, Türkiye’de ve özellikle İstanbul’da yaşamın bir yabancı için ne denli tehlikeli ve zor olduğuna okuyucuyu ikna etmek için kendi başından geçtiğini öne sürdüğü olaylarla bunu kanıtlamaya çalışır.⁷⁰

Yazara göre İstanbul o kadar tehlikeli bir kenttir ki, insanın kendisini güvende hissederek yürümesi bile neredeyse imkânsızdır. Durrell’a göre tramvayın çıkardığı tuhaf sesle bir serseri mayın gibi ortalıkta yankılandığı loş sokaklar, kötü niyetli insanların fırsat kolladığı mekânlardır: “*Bir kere daha tramvayın şaşkın domuz gibi bağırdığı iyi aydınlanmamış sokaklardan geçtik. Kont arada bir durup sanki izlenip izlenmediğimizi anlamak için geriye bakarak ihtiyatla yürüyordu.*”⁷¹

Durrell’da da II. Abdulhamid’in kuşkuculuğu belirleyici fakat abartılar ve çarpıtmalarla yüklüdür. Ayrıca, II. Abdulhamid kuşkuculuğun yanı sıra Batıl inançlara da sahiptir. Yazar, II. Abdühamid üzerinden yanlış dini inanışların yaygın olduğunu da ima eder.⁷² Durrell, bir başka yerde o denli ileri gider ki, II. Abdulhamid’in delirdiğini ve elinden bir kaza çıktığını ve “*bir keresinde uyuklarken küçük yeğeni koşarak içeriye girmiş, adam çocuğu öldürmüştü*”⁷³ olduğunu öne sürer. Durrell’a göre II. Abdulhamid sadece paranoyak değil, aynı zamanda cinsel tatminsizlik ve iktidarsızlık yaşayan bir insandır. Aslında bu küçük düşürücü ifadeler, Durrell’ın cinsel sapmaları bile normal gösteren normal davranış kalıplarını ise ters yüz eden anlayışıyla uyumluluk gösterir: “*Dediklerine göre*

⁶⁷Durrell, *Tunc*, s. 94.

⁶⁸Durrell, *Nunquam*, s. 36.

⁶⁹Durrell, *Tunc*, s. 153.

⁷⁰Durrell, *Tunc*, s. 96.

⁷¹Durrell, *Tunc*, s. 105.

⁷²Durrell, *Nunquam*, s. 33.

⁷³Durrell, *Tunc*, s. 117.

*iktidarsızmış ve bu da zevk aldığı çok az şeyden biriymiş.”*⁷⁴ Kendisini Yıldız Sarayı'na kapatması, düşünce ve kişiliğini sadece yakın çevresine açması, dışarıyla olan ilişkilerini “görünmeden var olma” prensibiyle sınırlı tutması nedeniyle şahsiyeti hakkında Türkiye’de de İslam aleminde de, Batı’da gençleri, kadınları öldürüp denize attığı, tonlarca altını hazinesine yığıdığı, binlerce cariyesinin olduğu gibi pek çok spekülasyon yapılmıştır. ⁷⁵Durrell’in, bununla da yetinmeyerek, II. Abdulhamid’i kana susamış, öldürmekten haz alan bir katil durumuna düşürmek için kullandığı ifadeler dehşet vericidir: ucuna ağırlık bağlanmış, kadın kafası dolu çuvalları görebilirsiniz- kırk kadar; cinselliğe karşı duyduğu ani bir tiksinti sırasında Abdulhamid tarafından kedi gibi öldürtmüşler. ⁷⁶ Durrell, sadece Sultan Abdulhamid hakkında değil, bir başka Osmanlı Padişahı hakkında da oldukça ilginç bir olay aktarır: Duvarda delik açtırıp gelen geçenleri okla vuran padişah. Padişahın kim olduğunu söylemeden aktardığı bu olayın kaynağını ve bu bilgileri nereden aldığını da belirtmez: Burada sözü edilen son sultan yine Batılı kaynaklara göre Sultan IV. Murat’tır. Ve Durrell bu bilgiyi de G. Young tarafından yazılmış *Constantinople* adlı bir kitaptan almıştır.⁷⁷Sözkonusu kitapta verilen bilgilere göre “*öfkeli Sultan Alay Köşkünde oturur; elinde bir tüfek (revolver) ile oradan geçen insanları hedef alarak atış talimi yapardı.*”⁷⁸

SONUÇ

Durrell’in Türk toplumunu tarihsel, kültürel dinsel pratikler ve yaşam biçimi açısından incelerken, ileri sürdüğü görüşlerin genellemelerden öteye gidemediği ve bilimsel temellerden ve düzeyinde kaldığı, bilimsel dayanaklardan yoksun kaldığı anlaşılmaktadır. Örneklerin tüm topluma mal edildiği, olumsuz genellemelere gidilmesinde sakınca görülmediği hemen fark edilir. Durrell’in Türklere dair algısı tipik bir oryantalist bakış açısını yansıtanın da ötesinde, daha sert ve kuşkucu, olumsuz, ön yargılardan beslenen, cinsel içerikli bir söyleme sahiptir. Kıbrıslı Türkleri sürüngeneye benzeten Durrell’a göre Kıbrıslı Rumlar da, Türklere birlikte yaşadıklarından ve onlarla aynı mekânı paylaştıklarından ötürü zamanla Türklere benzemişlerdir. Bu olumsuz genellemeler o denli yaygındır ki, gerek *Kıbrıs’ın Acı Limonları*’nda gerekse *Afrodit’in Başkaldırısı*’nda Türklere ilgili olumlu bir eleştiriye yer verilmemiştir.

⁷⁴Durrell, *Tunc*, s. 104.

⁷⁵ Selim Deringil, *İktidarın Sembolleri ve İdeoloji: II. Abdulhamid Dönemi (1876-1909)*, Çev. Gül

Çağalı Güven, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2002, s. 83.

⁷⁶Durrell, *Nunquam*, s. 43.

⁷⁷Pine, *Lawrence Durrell: The Mindscape*, s. 426.

⁷⁸ G. Young, *Constantinople*, Methuen, London, 1926, s. 143.

KAYNAKÇA

AYDIN, Kamil; *Images of Turkey in Western Literature*, The British Council, 1999.

BEGNAL, Michael H; Ed. *On Miracle Ground: Essays on the Fiction of Lawrence Durrell*. Lewisburg, Bucknell University Press, 1990.

BOONE, Joseph A.;“Lawrence Durrell, *Alexandria Quartet*: Homoerotic Negotiations in Colonial Narrative.” *Libidinal Currents: Sexuality and The Shaping of Modernism*. Chicago, University of Chicago Press, 1998

_____“Mappings of Male Desire in Durrell’s Alexandria Quartet”, *South Atlantic Quarterly* 88, 1989, ss.73-106.

BOOTH, Wayne C; *The Rhetoric of Fiction*, 2nd ed. Chicago, University of Chicago Press, 1983.

BOWKER, Gordon; *Through the Dark Labyrinth: A Biography of Lawrence Durrell*. New York, St. Martin's Press, 1997.

BRIGHAM, James A; “The Uncommon Ground.” *In to the Labyrinth: Essays on the Art of Lawrence Durrell*. Ed. Frank L. Kersnowski. Ann Arbor, UMI Research Press, 1989, 23-29. .

CHRISTENSEN, Peter G; “The Achievement and Failure: Durrell’s Three Early Novels”, *Lawrence Durrell: Comprehending The Whole*. Edited By Julious Rowan Raper, Melody L. Enscore, Paige Matthey Bynum. University Of Missouri, Columbia, 1995, s. 231.

DASENBROCK, Reed Way; “Lawrence Durrell and the Modes of Modernism”, *Twentieth Century Literature* 33, 1987, s. 525.

DAVISON, Roderic H.; *The Modern Nations in Historical Perspective: Turkey*. Prentice-Hall Inc., New Jersey, 1968.

DERİNGİL, Selim; *İktidarın Sembolleri ve ideoloji: II. Abdulhamid Dönemi (1876-*

1909).çev: Gül Çağalı Güven, İstanbul, Yapı Kredi Yayınları, 2002.

- DICKSON, Gregory; "Sprengler's Theory of Architecture in Durrell's Tunc and Nunquam" *Deusloci: The Lawrence Durrell Newsletter* 5.1, 1981, ss. 272-80.
- DURRELL, Lawrence; *Pied Piper of Lovers*. London, Cassell, 1935.
- _____ *Panic Spring*. London, Faber, 1937.
- _____ *The Black Book*. The Olympia Reader, Selections From the Traveller's Companion Series. Ed. Maurice Girodias. New York, Quality Paperback Book Club, 1965.
- _____ *Prospero's Cell: A Guide to the Landscape and Manners of the Island of Corcyra*, Faber, London, 1975.
- _____ *Cefalu*, London, Editions poetry, London, 1947. As *The Dark Labyrinth*, Ace, London, 1947.
- _____ *Sappho: A Play in Verse*, Faber, London, 1950.
- _____ *A Key to Modern British Poetry*. Norman, University of Oklahoma Press, 1952.
- _____ *Bitter Lemons of Cyprus*. London, Faber&Faber, 1957.
- _____ *and Henry Miller. A Private Correspondence*. Ed. George Wickes. New York, E. P. Dutton, 1963.
- _____ *The Alexandria Quartet*. London, Faber&Faber, 1962.
- _____ *Justine: A Novel*. London, Faber&Faber, 1957.
- _____ *Balthazar. A Novel*, London, Faber&Faber, 1958.
- _____ *Mountolive: A Novel*, London, Faber&Faber, 1958.
- _____ *Clea: A Novel*. London, Faber&Faber, 1960.
- _____ *Spirit of Place: Letters and Essays on Travel*. Edited by Alan G. Thomas. London, Faber, 1969.
- _____ *The Revolt of Aphrodite*. London, Faber and Faber, 1974.
- _____ *Reflection on a Marine Venus*. New York, Penguin, 1978, s. 53.
- _____ *Tunc: A Novel* .London, Faber&Faber, 1957.
- _____ *Nunquam: A Novel*. London, Faber&Faber, 1970.
- _____ "Overture" *On Miracle Ground: Essays on the Fiction of Lawrence*

Durrell. Begnal, Michael H., Ed Lewisburg, Bucknell University Press, 1990, ss. 11-25

_____ *Monsieur, or The Prince of Darkness*. London, Faber&Faber, 1974.

_____ *Liva, or Buried Alive*. London, Faber&Faber, 1978.

_____ *Constance, or Solitary Practices*. London, Faber&Faber, 1982.

_____ "From The Elephant's Back." *Poetry London/Apple Magazine* 2 1982, ss.1-9.

_____ *Sebastian, or Ruling Passions*. London, Faber&Faber, 1983.

_____ *Quinx, or The Ripper's Tale*. London, Faber&Faber, 1985.

_____ *A Smile in the Mind's Eye*. London, Wildwood House, 1980.

_____ *Miller Letters, 1935-1980*. New York, New Directions, 1988.

FERTILE, Candace; "The Role of Writer in Lawrence Durrell's Fiction" *On Miracle Ground: Essays on the Fiction of Lawrence Durrell*. Ed Michael H. Begnal. Lewisburg, Bucknell University Press, 1990, s.74

FOUCAULT, Michel; *Dits et écrits*, Gallimard, Paris, 1 vol., 1994, ss. 161-162., akt.

Karlis Racevskis, "Edward Said ve Michel Foucault: Benzerlikler ve Uyumsuzluklar", çev. Salih Akkanat, *Oryantalizm: Tartışma Metinleri*, ed. Aytaç Yıldız, Doğu Batı Yayınları, Ankara, 2007.

_____ *Power/Knowledge*, Pantheon Books, New York, 1980.

_____ *Hapishanenin Doğuşu*, Çev: Mehmet Ali Kılıçbay, İmge Kitabevi: 1992

FRIEDMAN, Alan Warren; Ed. *Critical Essays on Lawrence Durrell*. Critical Essays on British Literature. Boston, G.K. Hall&Co., 1987.

GEORGEON, François; *Sultan Abdulhamid*. çev: Ali Berktaş. Homer Kitabevi, İstanbul, 2006.

GIFFORD, James Donald; '*The Unknown is Constant*' *The Fiction and Literary Relationship of Lawrence Durrell and Henry Miller*. University of Alberta, 2006.

_____ "Reading Orientalism and The Crisis of Epistemology in The Novels of Lawrence Durrell" *CLC Web. Comparative Literature and Culture: A*

WWWebJournal 1 (1999), s.3. <<http://www.arts.ualberta.ca/clcwebjournal/clcweb99-2/gifford99.htm>> (25.02.2008)

_____. "Gnosticism in Lawrence Durrell's *Monsieur*: New Textual Evidence for GWYNNE, Rosalind; "Islam and Muslims in the Alexandria Quartet" *DeusLocis: The Lawrence Durrell Journal* 5 (1997), ss.90-102

HERBRECHTER, Stefan; *Lawrence Durrell, Postmodernism and the Ethics of Alterity*. Postmodern Studies 26. Amsterdam, Rodopi, 1999.

HUSSEIN, Abdirahman A. ; *Edward Said: Criticism and Society*. New York, Verso, 2002.

HÜLAGÜ, M. Metin; *Sultan II. Abdulhamid'in Sürgün Günleri: Hususi Doktoru Atf Hüseyin Beyin Hatıratı*, İstanbul, Pan Yayıncılık, 2003.

ed.Nezar AlSayyad. Brookfield, VT, Avebury –Ashgate, 1992, ss.83-105.

KABBANİ, Rana; *Europe's Myth's of the Orient*, Indiana UP, Bloomington, 1986.

KACZVINSKY, Donald P; *Lawrence Durrell's Major Novels, or The Kingdom of the Imagination*. London, Associated University Presses, 1997.

_____. "Memlik's House and Mountolive's Uniform: Orientalism and Ornamentalism

KINZER, Stephen; *Bellapais Journal*. Bitter Memories of a Love Affair With Cyprus, April 15, 1998.

KUMRULAR, Özlem; *Türk Korkusu*. İstanbul, Doğan Yayıncılık, 2008.

LILLIOS, Anna (ed.) ; *Lawrence Durrell and the Greek World*. London, Associated University Presses, 2004.

LOOMBA, Ania; *Kolonyalizm/Postkolonyalizm*, çev: Mehmet Küçük, İstanbul: Ayrıntı, 2000.

MACNIVEN, Ian S; *Lawrence Durrell: A Biography*. London, Faber&Faber, 1998.

MITCHELL, Timothy; *Colonising Egypt*. University of California Press, 1988.

MOORE, Harry T; ed. *The World of Lawrence Durrell*. Carbondale, Southern Illinois University Press, 1962.

PINCHIN, Jane Lagoudis; *Alexandria Still: Forster, Durrell and Cavafy*. Princeton Essays in Literature. Princeton, Princeton University Press, 1977.

- PINE, Richard; *Lawrence Durrell: The Mindscape*. New York, St Martin's, 1994.
- RAPER, Julius Rowan; Eds. *Lawrence Durrell: Comprehending the Whole*.
Columbia, University of Missouri Press, 1995.
- REDDAWAY, John; *Burdened with Cyprus*, Great Britain, Clarendon Press, 1985.
- ROBINSON, Jeremy; *Lawrence Durrell: Between Love and Death, Between East
and West*. Kidderminster, Worcester, England, Crescent Moon, 1995.
- RUBIN, Andrew N; "Edward W. Said (1935-2003)", *Oryantalizm: Tartışma
Metinleri*, ed. Aytaç Yıldız, Doğu Batı Yayınları, Ankara, 2007, s. 25.
- SAID, Edward; *Şarkiyatçılık, Batı'nın Şark Anlayışları*. Çev: Berna Ülner, Metis,
1995.
- _____*Kültür ve Emperyalizm*. Çev. Necmiye Alpay, İstanbul, Hil Yayın, 1998.
- _____*The World, theText, andtheCritic*, Harvard UniversityPress, Cambridge
MA, 1983.

Images Of Turks In The Works Of Lawrence Durrell

This study seeks to explore the images of Turks as a non-european other in the works of Lawrence Durrell. In his works, Durrell shows how representations of cultural difference are inextricably linked to representations of sexual difference. Durrell was overly fond of the emerging urban middle class, seeing its members as materialistic, shallow, and sexually repressed. Durrell saw the world through Anglo-Indian eyes. Durrell states that he would prefer to present [his] case in terms of biography, for my thinking is coloured by the fact that I am a colonial, an Anglo-Indian, born into that strange world of which the only great poem is the novel *Kim* by Kipling. While Durrell, unlike the vast majority of his English contemporaries, abhorred Christianity and spoke of it with nothing but contempt, he did not see Islam as a viable alternative. If anything, he saw it as even worse. In an account of his stay in Rhodes, Durrell's prejudices erupt when he surprises four Turkish children as he stands below an olive tree on Saint Constantine's Day.

Apparently Durrell does not consider his own bigotry or ignorance here. It is only the powerful influence of the Greek landscape and culture, its "spirit of place," that makes Turks intolerable. Durrell waxes lyrical about the minarets and the call of the muezzin. Indeed, throughout *The Revolt of Aphrodite*, Turkish characters are either noticeably absent from the work or depicted as hopelessly corrupt and backward. In this, Durrell shows that he is one of the many individual imaginative writers of the nineteenth and twentieth centuries whose examination of the oriental, as Said points out, "was based more or less exclusively upon a sovereign Western consciousness out of whose unchallenged centrality an oriental world emerged, first according to general ideas about who or what was an Oriental, then according to a detailed logic governed not simply by empirical reality but by a battery of desires, repressions, investments, and projections". Orientalism as a practice might have begun early in the history of humanity, but modern orientalism is thought of as beginning after the discovery of East. In Asia and Africa, the European countries sent troops along with commercial agents, officials, and Christian missionaries. The remote continents have become markets for Europe's industrial products and suppliers of its raw materials. The country which best illustrates this fact is India, which by mid-Nineteenth century was virtually controlled by Britain.

Perhaps the best example of Durrell's orientalism and racial prejudices are found in his depiction of one of the few and certainly the most memorable of the Turkish characters in *Bitter Lemons* called Sabri and in *The Revolt*, Abdulhamid the Sultan. In fact, Abdulhamid the Sultan is portrayed so much a legend or a politician as the latest in a long line of ugly stereotypes of the Oriental crafted by European writers throughout the nineteenth and twentieth centuries. Thus Durrell's Turks are surrounded with an aura of erotic impotency, and they are represented feminized, emasculated and humiliated. The images of the European White man and non- are dependent on the negative image of Turks, the Other. Encounter with the Other has always been one of the principal elements western literature. Such an encounter has two levels: either the indigenous nations encounter the European culture with its magnificent array of Christianity, hierarchy, or weaponry, and/or the white European settlers encounter what appears to them as mysterious, dark, and threatening native culture. The relationship between East as the Other and West has

always held the superior position. The dichotomy between Self and Other is differentiated in the context of orientalism. The encounter between East and West is not confined to the people and cultures only, but it includes spatial encounter between the European masculine Self and feminized Turks, as well. Istanbul as a lower class Turkish space, is not only an exotic, but also an erotic space of the other. This perspective, in accordance with the mainstream Orientalist literature, represents Turkey as a lawless country with many powerful Sultans, kings, and wealthy men in which the harem was a real institution. Durrell's Turkey is a purely fictional construction onto which corruption, sexual repressions, erotic fantasies, and desire of domination were projected. In exactly the same way, Istanbul is presented as a city of decadence and decay, a place where decent human values broken down and where individuals survive by their wits ability to dodge or swindle.